

Производството е по реда на чл.59 и следващите от ЗАНН.

Образувано е по постъпила жалба от К.С.П., ЕГН *****, с адрес гр.София, ул.***, против наказателно постановление №СОА2-РД11-2687/10.09.2020 г., издадено от заместник кмет на Столична община, направление „Транспорт и градска мобилност“, с което на основание чл.22, ал.5 и ал.6 от ЗМСМА, чл.53, ал.1 от ЗАНН и чл.183, ал.4, т.8 от ЗДвП, е наложено административно наказание глоба в размер на 50 лева, за нарушение на чл.98, ал.1, т.6, във вр. с чл.98, ал.1, т.1 от ЗДвП.

Жалбоподателят оспорва процесното НП, като неправилно и незаконосъобразно издадено, в нарушение на процесуалните правила и материалния закон.

Взема становище по допустимостта на жалбата, която счита за подадена в законоустановения срок, доколкото процесното НП не е влязло в законна сила на посочената дата, поради допуснати нарушения на процедурата по чл.58, ал.2 от ЗАНН.

По отношение на основателността на жалбата, навежда следните аргументи: в АУАН и НП липсва точно описание на нарушението и на обстоятелствата, при които е извършено, доколкото в тях се твърди, че процесното МПС е паркирано в района на кръстовище, без да се съдържат данни, че това е направено на по-малко от пет метра, в съответствие с въведената забрана за паркиране с посочената като нарушена разпоредба на чл.98, ал.1, т.6 от ЗДвП, за обективната съставомерност на което е от съществено значение отстоянието на автомобила от кръстовището; АНО се е задоволил да прецени конкретното разстояние на „око“, а не с измервателен уред; липсва локализиране на мястото на паркиране на автомобила върху пътното платно и посочване на отстоянието на същия от находящото се в близост кръстовище, поради което така формулираното обвинение създава неяснота и относно точното място на нарушението, а последното води до липса на задължителен съставомерен елемент на деянието.

Жалбоподателят не се явява и не се представлява в съдебно заседание. Представено е писмено становище, чрез надлежно упълномощения процесуален представител на жалбоподателя – адв.М.Г. от САК, в което излага аргументи за допустимост на жалбата и моли съда да отмени процесното НП, като незаконосъобразно издадено.

Претендира присъждане на разноски в полза на жалбоподателя, за което представя списък по чл.80 от ГПК.

Ответната страна по жалбата в лицето на АНО – заместник кмет на Столична община, направление „Транспорт и градска мобилност“, не се представлява в съдебно заседание. Постъпили са писмени бележки, чрез надлежно упълномощен процесуален представител – юрк.А.Г., в които навежда доводи за безспорна установеност на извършителя и нарушението, позовавайки се в този смисъл на гласните доказателства и приложения по

делото снимков материал. Моли съда да потвърди процесното НП, като правилно и законосъобразно.

Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на претендираното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Жалбата е подадена от лице, притежаващо активна процесуална легитимация да обжалва НП и в срока по чл.59, ал.2 от ЗАНН. Видно от докладна записка, процесното НП е изпратено за връчване чрез полицейски инспектор при 01 РУ-СДВР. Съгласно данните в същата, при извършена на 08.10.2021 г. проверка на адреса, жалбоподателят не е бил установен, както и никой, на който да бъде връчено НП, а при проведен разговор с г-н П., последният съобщил, че на адреса не живее такова лице. Въз основа на тези данни в процесното НП е направено отбелязване, че лицето не е намерено на посочения адрес, а новият му адрес е неизвестен, поради което съгласно разпоредбата на чл.58, ал.2 от ЗАНН, санкционният акт се счита за връчен на 26.10.2021 г. и е влязъл в сила на 10.11.2021 г. Съдът намира, че по преписката не са приложени доказателства, че НП е връчено при условията на чл.58, ал.2 от ЗАНН. В разпоредбата на чл.58, ал.1 от ЗАНН е предвиден редът за връчване на НП – препис от НП се връчва лично срещу подпис на нарушителя, а ал.2 на същата разпоредба създава една правна фикция, която се явява изключение от общото правило и позволява „неприсъствено“ връчване на НП, ако нарушителят не е намерен на посочения от него адрес и новият му адрес е неизвестен. Тогава, наказващият орган може да отбележи това върху НП и то се счита за връчено от деня на отбелязването. Става въпрос за кумулативно предвидени предпоставки, при които, за да е проявен състава на чл.58, ал.2 от ЗАНН и да се приеме, че е налице редовно връчване, е необходимо не просто нарушителят да не е намерен на посочения адрес, но и същият да е променен и новият му адрес да е неизвестен. Съответно, ако посочените предпоставки са налице се счита, че НП е редовно връчено от деня на отбелязването на посочените обстоятелства. От събраните по делото доказателства се установява, че в настоящият случай не са налице кумулативно предвидените предпоставки в разпоредбата на чл.58, ал.2 от ЗАНН. Действително, видно от приложената докладна записка е, че лицето не е намерено на посочения в НП адрес, но към преписката липсват доказателства, че жалбоподателят е издирван за връчване на издаденото НП, и въпреки проведеното издирване, новият адрес е останал неизвестен /липсват справки за актуален адрес, за адрес по месторабота, липсват данни за повторен опит за връчване на НП и др./. При това положение, съдът не може да приеме, че е налице редовно връчване на процесното НП, при условията на чл.58, ал.2 от ЗАНН, следователно то не е влязло в законна сила. Ето защо,

подадената жалба се явява процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

От събраните по делото писмени и гласни доказателства се установява следната фактическа обстановка:

Административнонаказателното производство против жалбоподателя е започнало със съставяне на АУАН с бл.№161361 на 12.08.2020 г., от компетентно длъжностно лице: старши полицаи С.Б.И., заемащ длъжността: старши полицаи в Сектор „ОП“-СДВР, в присъствието на един свидетел при установяване на нарушението и съставяне на акта, затова, че на 12.08.2020 г., около 16:30 часа, в гр.София, на ул.“Петър Парчевич“, в района на кръстовището с бул.“Христо Ботев“, към ул.“Цар Самуил“, е паркирала лек автомобил „БМВ 118Д“, с рег.№***, сив металик, лична собственост, с което пречи на другите участници в движението, с което е нарушила разпоредбите на чл.98, ал.1, т.6, във вр. с чл.98, ал.1, т.1 от ЗДвП.

АУАН е надлежно предявен и връчен на жалбоподателя на датата на неговото съставяне – 12.08.2020 г., със саморъчно вписани обяснения, че няма възражения по направените в него констатации. Жалбоподателят не се възползвал и от правото си по чл.44, ал.1 от ЗАНН - да представи писмени възражения пред АНО в законоустановения срок.

Въз основа на така направените констатации в АУАН, компетентно длъжностно лице: заместник кмет на Столична община, направление „Транспорт и градска мобилност“, издал на 10.09.2020 г. процесното НП, в което след като възпроизвел изцяло описаната в АУАН фактическа обстановка, изложил мотиви, че не са налице основания за приложението на чл.28 от ЗАНН, и отчел липсата на възражения по направените в него констатации, включително и липсата на такива по реда на чл.44, ал.1 от ЗАНН, наложил на жалбоподателя на основание чл.183, ал.4, т.8 от ЗДвП, административно наказание глоба в размер на 50 лева, за нарушение на чл.98, ал.1, т.6, във вр. с чл.98, ал.1, т.1 от ЗДвП.

Изложената по-горе фактическа обстановка се установява от събраните по делото гласни доказателства: показанията на свидетеля И., които съдът кредитира с доверие, доколкото изхождат от лице, даващо показания за непосредствено възприетото по време на изпълнение на служебните си задължения, без наличие на данни за възможна заинтересованост от изхода на делото.; от приобщените по делото писмени доказателства - процесните АУАН и НП, два броя снимков материал; докладна записка; заповеди за компетентност; служебна бележка за заемана длъжност от АНО.

АУАН и НП са издадени от териториални и материално компетентни органи, съгласно представените заповеди на кмета на Столична община, и в изпълнение на делегираните им правомощия по закон /чл.189, ал.1 и ал.12 от ЗДвП/, в кръга на техните функции и по предвидения в закона ред и форма,

както и в сроковете по чл.34 от ЗАНН.

Съдът намира, че в хода на административнонаказателното производство не са допуснати съществени по тежест нарушения на процесуалните правила при съставяне на АУАН и издаване на НП, които да са довели до ограничаване правото на защита на санкционираното лице до степен да не може да разбере кога, къде и какво нарушение е извършило. Спазени са изискванията на чл.42 и чл.57 от ЗАНН, относно задължителните реквизити на АУАН и НП, доколкото се съдържат данни за датата, мястото, описание на нарушението и на обстоятелствата, при които е извършено, законовите разпоредби, които са нарушени. В тази връзка релевираните в жалбата възражения за липса на локализиране на мястото на паркиране на автомобила върху пътното платно и липсата на посочено отстояние на същия от находящото се в близост кръстовище, се явява неоснователно, доколкото, както в АУАН, така и в НП, по идентичен начин е посочено, че жалбоподателят е паркирал личния си автомобил в района на кръстовището на посочените улици, в нарушение на цитираната законова разпоредба.

По делото, въз основа на събраните доказателства - свидетелски показания, писмени и веществени доказателства, се установява по един безспорен и категоричен начин от обективна страна, че жалбоподателят е осъществил състава на административното нарушение по чл.98, ал.1, т.6, във вр. с т.1 от ЗДвП, тъй като собственият му лек автомобил „БМВ 118Д“, с рег. №***, е бил паркиран в гр.София, на ул.“Петър Парчевич“, в района на кръстовището с бул.“Христо Ботев“ към ул.“Цар Самуил“. От приложените два броя фотоснимки се установява по несъмнен начин точното местоположение на процесния паркиран автомобил, а именно: намира се точно на самото кръстовище и не на изискуемото от закона разстояние. Същевременно, въпрос на елементарен логически извод е факта, че местоположението на процесния паркиран автомобил съставлява обективна пречка за другите участници в движението /пешеходци и преминаващи МПС/.

Разпоредбата на чл.98, ал.1, т.6 от ЗДвП императивно забранява престоят и паркирането на кръстовище и на по-малко от 5 метра от тях, а в случая автомобилът на жалбоподателя е бил паркиран на самото кръстовище, образувано от посочените по-горе улици, което не се позволява от нормите на ЗДвП, и по този начин обективно е създавал пречки за другите участници в движението, което също не е позволено от нормата на същата разпоредба в т.1 от ЗДвП, с което състава на вмененото нарушение е осъществен.

От субективна страна, жалбоподателят е извършил нарушението виновно, при форма на вината - пряк умисъл, защото е съзнавал, че паркира автомобила си на кръстовище, при ясното съзнание, че това е забранено от законоустановените правила за движение, а от това следва, че жалбоподателят е съзнавал общественоопасния характер на извършеното, предвиждал е неговите общественоопасни последици и е целял настъпването

им, поради което следва да понесе административнонаказателна отговорност за него.

Санкционната разпоредба на чл.183, ал.4, т.8 от ЗДвП /в относимата към датата на деянието редакция – ДВ, бр.69 от 04.08.2020 г./, предвижда налагането на административно наказание глоба от 50 лева на водач, който неправилно престоява или паркира в зоната на пешеходна пътека, спирка за обществен превоз на пътници или кръстовище. Жалбоподателят е нарушил това правило, тъй като е паркирал в района на кръстовище, поради което правилно е санкциониран с предвиденото в закона по вид и размер административно наказание глоба в абсолютно определения размер. АНО правилно е правилно е приложил материалния закон, като правилно за конкретното нарушение е наложил на жалбоподателя наказание глоба в размер на 50 лева, което по аргумент от чл.27, ал.5 от ЗАНН не подлежи на намаляване.

Предвид гореизложеното, съдът намира, че процесното НП следва да бъде потвърдено, като правилно и законосъобразно издадено.

По разноските:

На основание чл.63д от ЗАНН, страните право на присъждане на направените разноски при разглеждане на делото пред настоящата инстанция по реда на АПК. При този изход на правния спор, основателна се явява претенцията на ответната страна по жалбата за присъждане на юрисконсултско възнаграждение на основание чл.63д, ал.4 от ЗАНН, във вр. с чл.27е, във вр. с чл.25а, ал.3 от Наредбата за заплащане на правната помощ. Жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати в полза на Столична община разноски в размер на 50 лева за предоставена правна помощ в хода на производството, осъществена чрез изготвяне на писмена защита от надлежно упълномощен процесуален представител, без явяване в съдебно заседание.